

**Az alapvető jogok biztosának
Jelentése
az AJB-5160/2013. számú ügyben**

Előadó: dr. Zemplényi Adrienne

Az eljárás megindítása

A panaszos 2009-től kezdődően szabadságvesztés büntetését töltötte egy büntetés-végrehajtási intézetben, ahol őrzési fokozata olyan szintű volt, hogy semmilyen külső információhoz nem juthatott hozzá. 2012-ben enyhítettek az őrzési fokozatán, így ekkor szerzett tudomást arról, hogy 2011. január 31-ig nyilatkoznia kellett volna arról, hogy fenn kívánja-e tartani a magánnyugdíj tagságát. Mivel korábban – szigorú őrzési fokozata és a tájékoztatás hiánya miatt – erről a lehetőségéről nem tudott és nyilatkozni sem állt módjában, így tagsága a törvény erejénél fogva megszűnt, reálhozamát pedig – tekintettel arra, hogy lakhelyén nem volt megtalálható – a nyugdíjpenztár átutalta a nyugdíjbiztosítási főigazgatóság részére. Szerette volna utólagosan a reálhozamát visszakapni, ezért írásbeli megkereséssel fordult az OTP Magánnyugdíjpenztár valamint az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság felé, azonban méltányossági kérelmét mindkét szerv elutasította. Emellett a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletét is megkereste kérésével, de e hatóság is megszüntette az eljárását. Segítségemet kérte annak érdekében, hogy – méltányosságból – mégis visszautalják számára a magánnyugdíjpenztári reálhozamát. A beadvány alapján az alapvető jogok biztosáról szóló 2011. évi CXI. törvény (továbbiakban: Ajbt.) 20. § (1) bekezdése alapján vizsgálatot indítottam. A vizsgálat eredményes lefolytatása érdekében az Ajbt. 21. § (1) bekezdése alapján az ügyben írásbeli tájékoztatást kértem a nemzetgazdasági minisztertől és az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság főigazgatójától.

Az érintett alkotmányos jog és elv

- Tulajdonhoz való jog [Alaptörvény XIII. cikk (1) és (2) bekezdés: „Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár. Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.”].

Az alkalmazott jogszabályok

- A magánnyugdíjról és a magánnyugdíjpenztárakról szóló 1997. évi LXXXII. törvény (Mpt.)
- A Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alapról, és a szabad nyugdíjpenztár-választás lebonyolításával összefüggő egyes törvénymódosításokról szóló 2010. évi CLIV. törvény (Nyatv.)
- A nyugdíjpenztár-választás szabadságáról szóló 2010. évi C. törvény
- A magán-nyugdíjpenztári befizetésekhez kapcsolódó törvénymódosításokról szóló 2010. évi CI. törvény
- A társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.)
- A társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe történő átlépéshez kapcsolódó eljárási szabályokról szóló 297/2010. (XII. 23.) Korm. rendelet

A megállapított tényállás

A panaszos 1998. december 1-től létesített tagságot az OTP Magánnyugdíjpenztáránál. A jogszabályi környezet megváltozása miatt 2011. január hó 31-ig minden magánnyugdíjpenztári tagnak nyilatkoznia kellett arról, hogy továbbra is fenn kívánja-e tartani a tagsági jogviszonyát. Amennyiben a magánnyugdíjpenztári tag a megjelölt határidőig nem tett nyilatkozatot, úgy – a törvény erejénél fogva – átlépett a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe. Az „átlépő tagok” – 2012. május 31-ig – rendelkezhetnek a magánnyugdíjpenztári tagdíjbefizetésük alapján elért reálhozamuk kifizetéséről.

A panaszos 2009-től kezdődően szabadságvesztés büntetését tölti egy büntetés-végrehajtási intézetben, ahol kezdetben olyan szigorú őrzési fokozat mellett őrizték, hogy semmilyen információhoz nem juthatott. 2012-ben feloldották őrzési fokozatát, így ekkor jutott tudomására, hogy – mivel a törvényben meghatározott idő alatt nem tett nyilatkozatot – a magánnyugdíjpénztári tagsága a törvény erejénél fogva megszűnt, reálhozamát pedig a nyugdíjpénztár átutalta a nyugdíjbiztosítási főigazgatóság részére. Szerette volna legalább a reálhozamát visszakapni, ezért írásbeli megkereséssel fordult az OTP Magánnyugdíjpénztárhoz. A magánnyugdíjpénztár 2012. szeptember 6-án kelt levelében arról tájékoztatta, hogy – tekintettel arra, hogy tagsága fenntartásáról írásbeli nyilatkozatot nem tett – ezért tagsága 2011. március elsejétől megszűnt. Reálhozamát és az addig befizetett tagdíj-kiegészítését a törvényben meghatározottak szerint 2011. augusztus 10-én átutalták a magánnyugdíjpénztár számára megadott lakcímére, az összeg azonban visszaérkezett a pénztárba. 2011. október 07-én újra megismételték az utalást, de az összeg ismételen visszaérkezett. Ezt követően 2011 decemberében a tagi kifizetés összegét átutalták a Nyugdíjbiztosítási Alapnak.

Az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatósághoz (továbbiakban: ONYF) írt méltányossági kérelmére válaszul, 2012. november 20-án kelt levelében az ONYF szintén arról tájékoztatta a panaszost, hogy a magánnyugdíjpénztár, a címéről visszaérkezett összeget a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben létrejövő egyéni számláján történő jóváírás érdekében a Nyugdíjbiztosítási Alapnak utalta át. Az ONYF-nek azonban – törvényi felhatalmazás hiányában nincs lehetősége méltányossági jogkör gyakorlására, az átutalt összeg kifizetésére.

A beadvány alapján, azzal összefüggésben, hogy a panaszos speciális helyzetére vonatkozó különös méltányosságból mégis van-e arra lehetőség, hogy legalább a reálhozamot átutalják a panaszos számára, tájékoztatást kértem a *nemzetgazdasági minisztertől* és az *Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság főigazgatójától*. Emellett – tekintettel arra, hogy a panaszost valamennyi érintett szerv arról tájékoztatta, hogy a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe visszalépő tagok számára megállapított, de ki nem fizetett reálhozamot nyilvántartják, illetve a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben vezetett egyéni számlájára utalják –, tájékoztatást kértem ezen egyéni számlákról is. Megkeresésemben az alábbi kérdésekre kértem választ:

- A ki nem fizetett, de nyilvántartott összegekről rendelkezhetnek-e a korábbi magánnyugdíj-pénztári tagok, vagy a későbbiek során valamikor kifizetésre kerülnek-e számukra?
- A társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben vezetett egyéni számlán jóváírásra kerülnek-e ezen összegek?
- A korábban kiadott tájékoztatók szerint a társadalombiztosítási egyéni számlán feltüntetésre kerül azon tagi befizetések összege is, amelyeket a magánnyugdíjpénztárak átadtak a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alapnak. Az egyéni számla tartalmazza-e ezeket az összegeket?
- A későbbiekben, a nyugdíj összegének megállapítása során figyelembe veszik-e majd azokat a tagi befizetéseket, amelyeket a visszalépő tagok korábban a magánnyugdíjpénztárakba teljesítettek?
- Ezek az összegek valóban örökölhetőek lesznek-e, illetve a hozzátartozó javára történő ellátásba beszámításra kerülnek-e?

Megkeresésemre adott válaszában a *nemzetgazdasági miniszter* a következő tájékoztatást adta.

A magánnyugdíjról és a magánnyugdíjpénztárakról szóló 1997. évi LXXXII. törvény (továbbiakban: Mpt.) 24. § (19) bekezdésében foglaltak alapján a pénztártag nyilatkozatának elmulasztása esetében *az egyéni befizetések, illetve a reálhozam a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben került nyilvántartásra*. A jogszabály a nyilatkozattétel pótlása tekintetében kizárólag egy esetben adott lehetőséget méltányosság gyakorlására.

Az Mpt. 123. § (6) bekezdése értelmében a helyszíni nyilatkozattételre jogosult személy, illetve a tartósan külföldön tartózkodó pénztártag, amennyiben nyilatkozatát 2011. január 31-ig – rajta kívül álló okból – nem tudta megtenni, akkor az akadály megszűnésétől számított 8 napon belül, de legkésőbb 2011. február 28-ig a nyilatkozat pótlásával egyidejűleg igazolási kérelmet terjeszthetett elő, amelyről a nyugdíjbiztosítási igazgatási szervnek volt jogosultsága dönteni. Egyéb esetekben a jogszabály nem tett különbséget a nyilatkozattétel elmulasztásának okai között, így *a hatályos szabályozás alapján nincs lehetőség a reálhozam méltányosságból történő átutalására.*

Ezen összegek társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben történő nyilvántartásával – az egyéni számlával – összefüggő kérdésekre a miniszter arról tájékoztatott, hogy a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben nyilvántartott összegről a későbbiekben rendelkezni nem lehet, azok a jövőbeni társadalombiztosítási nyugdíj részét képezik, amelyhez az állampolgár – a jogosultsági feltételek megszerzése esetén – mint társadalombiztosítási nyugdíj juthat majd hozzá. A jogalkotó 2011-ben választást kínált a pénztártagoknak arra nézve, hogy az adott jogszabályi feltételek mellett maradnak-e pénztártagok, vagy a társadalombiztosítási rendszer mellett döntenek, és ezzel – jogosultságait tekintve – olyan helyzetbe kerülnek, mintha nem is lettek volna pénztártagok korábban. Így jogosultak lesznek a 100%-os társadalombiztosítási nyugdíjra. Ezek alapján a nyilvántartott összegek – mivel azok a jogosult későbbi társadalombiztosítási nyugdíjának részét képezik – nem örökölhetőek. A társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben nyilvántartott összegek tehát nem önállóan, hanem mint a jogosult társadalombiztosítási nyugdíja kerülnek beszámításra a hozzátartozói ellátásba. A hozzátartozói nyugellátásra vonatkozóan a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény 44. §-61/A. §-ában foglaltak az irányadóak.

Az *ONYF főigazgatója* a fentiekben túl a következőkről is tájékoztatott. Az Mpt. 123. §-ának 2010. december 22-től hatályos (6) bekezdése értelmében a magánnyugdíjpénztári tagnak a tagsági jogviszonya fenntartásáról 2011. január 31-ig kellett nyilatkoznia. Amennyiben eddig az időpontig nem tett nyilatkozatot, úgy magánnyugdíjpénztári tagsága 2011. március 1. napjával megszűnt.

Ha a nyilatkozatát rajta kívül álló okból nem tudta megtenni, az akadály megszűnésétől számított 8 napon belül, de legkésőbb 2011. február 28-ig nyilatkozatát pótolnia kellett, és egyidejűleg igazolási kérelmét kellett benyújtania. Azon személyek magánnyugdíjpénztári tagsága tehát, akik a nyilatkozattétellel nem éltek, 2011. március 1-jével megszűnt. A társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe történő átlépéshez kapcsolódó eljárási szabályokról szóló 297/2010. (XII. 23.) Korm. rendelet (továbbiakban: Rendelet) 2. § (2) bekezdése értelmében a magánnyugdíjpénztári tagságukat fenntartó személyek nyilatkozatát az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság 2011. március 1-jéig megküldte az érintett magánnyugdíjpénztáraknak, amelyek azokat feldolgozták és a nyilatkozatok beérkezésétől számított 45 napon belül megállapították a visszalépő tagok számát és ütemtervet készítettek a visszaléptetés végrehajtására.

A Rendelet 6. § (1) bekezdése értelmében a visszalépő tagnak írásban kellett rendelkeznie arról, hogy az Mpt. 4. § (2) *zsk*) pontja szerinti visszalépő tagi kifizetése összegét egy összegben felveszi, önkéntes kölcsönös nyugdíjbiztosító pénztárba, vagy a Nyugdíjbiztosítási Alap (továbbiakban: NY. Alap) részére utaltatja át. Ha a tag erről nem rendelkezett, a magánnyugdíjpénztár – 2011. március 1-je és március 31-e között – felhívta nyilatkozattételre. A tagnak – a Rendelet 6. § (4) bekezdésének 2011. május 30-ig hatályban volt szövege értelmében – a felhívás kézhezvételét követően 30 nap állt rendelkezésére, hogy nyilatkozzon a tagi kifizetése összegének sorsáról. Nyilatkozattétel hiányában a megállapított összeget a lakcímére utalták ki. A hivatkozott bekezdés 2011. május 31. és 2011. szeptember 19. között hatályos szövege értelmében a nyilatkozattétel végső határideje 2011. május 31-e volt. Abban az esetben, ha a tag lakcíméről a kiutalt összeg visszaérkezett, azt a Rendelet 6. § (4) bekezdés második mondata értelmében a magánnyugdíjpénztár a Ny. Alap részére utalta át.

A Rendelet 6. § (4) bekezdésének 2011. szeptember 20-tól hatályos rendelkezése értelmében a volt tag az át nem vett és a magánnyugdíjpénztárhoz visszaérkezett összeg esetén 2011. november 30-ig nyilatkozhatott ezen összeg kifizetéséről. Amennyiben a fenti időpontig nem kérte a kifizetés összegének átutalását, akkor az összeget a magánnyugdíjpénztár 2011. december 20-ig átutalta az Ny. Alap részére. A volt tag döntése alapján átutalt, illetve az át nem vett és ezért az Ny. Alap részére utalt *visszalépő tagi kifizetéseket a volt tag lakóhelye szerint illetékes nyugdíjbiztosítási igazgatóságok személyhez rendelten* (név, születési név, születési idő, anyja neve, TAJ szám, átutalás összege) *tartják nyilván.*

A Rendelet a nyilatkozattétel elmulasztása tekintetében kimentési lehetőséget nem adott, így a határidők elmulasztása jogvesztő. Mivel ezen eljárás nem minősül közigazgatási hatósági eljárásnak, erre vonatkozóan a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény rendelkezései sem alkalmazhatók. Így ebben az esetben sem utólagos nyilatkozattételre, sem igazolási kérelem benyújtására nincs lehetőség. Emellett sem a Rendelet, sem pedig a nyugdíjbiztosítási jogszabályok nem teszik lehetővé az Ny. Alap részére átutalt összegnek a volt magánnyugdíjpénztári tag részére történő kiutalását. Mindezek alapján a panaszos részére a reálhozam kifizetésére még méltányosságból sincs lehetőség.

A *társadalombiztosítási egyéni számlával* összefüggő kérdésekre a főigazgató az alábbiakról tájékoztatót. A társadalombiztosítási egyéni számla tartalmát a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (továbbiakban: Tny.) 96/A. §-a határozza meg. Ennek 2013. április 29-től hatályos szövege szerint a társadalombiztosítási egyéni számla természetes személyenként tartalmazza a biztosított természetes személyazonosító adatait és társadalombiztosítási azonosító jelét, valamint a biztosított után a 2012. december 31-ét követő időszakra bevallott nyugdíjjárulék összegére vonatkozó, az állami adóhatóságtól átvett adatokat. A társadalombiztosítási egyéni számla tehát lényegében egy nyilvántartás, amely 2012. december 31-t követően a foglalkoztatói bevallások adatait tartalmazza. Az egyéni számlán a magánnyugdíjpénztári megtakarításra vonatkozó adatok nem kerülnek kimutatásra.

A Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alapról, és a szabad nyugdíjpénztár-választással összefüggő egyes törvénymódosításokról szóló 2010. évi CLIV. törvény alapján a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alaphoz átutalt összegekről a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete (továbbiakban: PSZÁF) – az Mpt. 2012. november 29-ig hatályos 119. § (3) bekezdése alapján – vezetett nyilvántartást. A nyilvántartás tartalmazta

- a magán-nyugdíjpénztári tagok azonosító adatait,
- a tagokat terhelő tagdíjbevallási adatok teljesítését, kiegészítve a jóváírt tagdíj (tagdíj-kiegészítés) összegére vonatkozó adatokkal,
- a tagok egyéni számlakövetelését,
- a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe visszalépő tagok visszalépő tagi kifizetésekkel csökkentett követelését a tagsági jogviszony megszűnésével,
- a 2010. október 1. és 2011. november 30. közötti időszakban megszerzett jövedelmekre vonatkozó valamennyi nyilvántartott személyre meghatározott, magán-nyugdíjpénztári tagdíjelőíráshoz kapcsolódó járulékfizetési kötelezettségeket,
- a 2010. október 1. és 2011. november 30. közötti időszakban valamennyi magánszemélyre vonatkozóan teljesített járulékfizetési kötelezettségekre vonatkozó adatokat.

A PSZÁF az általa vezetett nyilvántartás adatait 2013. január 15-én átadta az ONYF részére, vagyis a magánnyugdíjpénztári tagsággal összefüggő adatokat jelenleg az ONYF tárolja. Ez az adatállomány tartalmazza a visszalépett tagok követelésének összegét is. Ezen adatok kezelésére a nyugdíjbiztosítási igazgatási szervek 2013. április 29-től, a Tny. 96. § (2) bekezdése i) pontjának hatályba lépésétől rendelkeznek felhatalmazással.

A nyilvántartás adataiba az ügyfelek saját magukra vonatkozóan betekinhetnek, arról – az e célra rendszeresített, a www.onyf.hu honlapon megtalálható – nyomtatvány kitöltésével tájékoztatást kérhetnek a lakóhely szerint illetékes kormányhivatal nyugdíjbiztosítási igazgatóságától. A magánnyugdíjpénztárból átutalt összeg örökölhetőségével összefüggésben a főigazgató arról tájékoztatott, hogy ilyen öröklési lehetőséget a hatályos jogszabályok nem tartalmaznak. A Tny. jelenleg hatályos rendelkezései értelmében ugyanakkor a visszalépett magánnyugdíjpénztári tag túlélő házastársa részére ún. özvegyi járadékot kell megállapítani, amennyiben a magánnyugdíjpénztári tagi követelése alapján kiszámított özvegyi járadék összege magasabb a társadalombiztosítás keretében megállapítható özvegyi nyugdíjnál.¹

Előzmények – A magánnyugdíjpénztári átalakulás áttekintése

Az 1990-es évek közepéig az időskori megélhetést biztosító általános ellátást – a „felosztó-kirovó” elven működő társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben – az állami nyugdíj biztosította. A nyugdíjakat nem pénzügyi tartalékokból, hanem a mindenkori aktív dolgozók által fizetett társadalombiztosítási járulékokból, illetve egyre inkább állami támogatásokból finanszírozták. 1997. július 15-én azonban a nyugdíjreformmal összefüggésben az Országgyűlés négy törvényt fogadott el,² amelyek középpontjában a kötelező nyugdíjrendszer egy részének magánpénztárakba átirányítása állt.

Az új szabályozás ezzel a „felosztó-kirovó” rendszer egy részét tökefedezetivé alakította, így a kötelező nyugdíjrendszer ettől kezdődően két fő pillérből állt: a felosztó-kirovó finanszírozású, kötelező részvételű társadalombiztosítási-nyugdíj alrendszerből és a kötelező részvételű tökefedezeti finanszírozású pénztár alrendszerből. A tökefedezeti elven nyugvó második pillér ugyanakkor csak fokozatosan kerül bevezetésre; a pályakezdő korosztályoknak kötelező jelleggel, de emellett – meghatározott életkor alatt – önkéntesen is választható volt. A két eltérő típusú nyugdíjrendszer-elem egymást kiegészítve biztosította volna a nyugdíj szolgáltatásokat. A kötelező nyugdíjrendszert emellett – mintegy harmadik pillérként – egyéb öngondoskodási formák is kiegészíthették, így a nonprofit alapon működő önkéntes kölcsönös nyugdíjpénztárak és a profitorientált üzleti biztosítóktól vásárolható nyugdíjbiztosítási formák.

A bevezetésre kerülő magánnyugdíjpénztárak a bevételeit elsősorban a pénztártagok kötelező tagdíjbefizetései képezték. A tagdíj alapja a társadalombiztosításról szóló törvényben meghatározott nyugdíjjárulék-alappal egyezett meg, mértékét pedig a törvény a járulékalap százalékában határozta meg. A kötelező pénztárba befizetendő tagdíj mértéke a bevezetéskor a nyugdíjjárulék-alap hat százaléka, 2000. január 1-től annak nyolc százaléka lett. Ez egyúttal azt is jelentette, hogy a magánnyugdíjpénztári tag az általa kötelezően befizetendő nyugdíjjárulék nagyobbik részét a magánnyugdíjpénztárba fizette (mint tagdíjat) és csak egy kisebb összeg (nyugdíjjárulék) került a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe.³

2010. október 25-én az Országgyűlés elfogadta a magánnyugdíjpénztári befizetésekhez kapcsolódó törvénymódosításokról szóló 2010. évi CI. törvényt, amely megteremtette annak az alapját, hogy a magánnyugdíjpénztári tagok tagdíját átmenetileg 2010. november 1-je és 2011. december 31-e között a Nyugdíjbiztosítási Alapba irányítsák. Ennek következtében a magánnyugdíjpénztári tagok időlegesen nem tagdíjat fizettek, hanem nyugdíjjárulékot a Nyugdíjbiztosítási Alap részére.

Ugyanezen a napon a Parlament elfogadta a nyugdíjpénztár-választás szabadságáról szóló 2010. évi C. törvény is, amely megszüntette a pályakezdők magánnyugdíjpénztárakba való belépésének kötelezettségét és a magánnyugdíjpénztári tagok, valamint azok számára, akik a vegyes nyugdíjrendszerből már ellátásban részesültek, megnyitotta az állami nyugdíjrendszerbe történő visszalépés lehetőségét.

¹ Lásd: AJB-649/2012. számú ombudsmani jelentés

² A társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjakra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény; A társadalombiztosítási nyugalomszolgálatokról szóló 1997. évi LXXXI. törvény; A magánnyugdíjról és magánnyugdíj-pénztári ellátásokról szóló 1997. évi LXXXII. törvény (Mpt.); A kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIV. törvény

³ Lásd 1. számú melléklet!

A Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alapról, és a szabad nyugdíjpénztár-választás lebonyolításával összefüggő egyes törvénymódosításokról szóló 2010. évi CLIV. törvénynek (továbbiakban: Nyatv.) a magánnyugdíjpénztári törvénybe iktatott új rendelkezései alapján pedig a pénztártagok 2011. január 31-éig visszaléphetek a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe vagy – külön nyilatkozattétellel – választhatták az önkéntessé átalakuló magánnyugdíjrendszert. A visszalépő pénztártagoknak magáról a visszalépésről nem kellett külön nyilatkozatot tenniük, mivel nyilatkozattétel hiányában – 2011. március 1-jétől – a törvény erejénél fogva megszűnt a tagsági jogviszonyuk. Ugyanakkor magánnyugdíjpénztáruk felé rendelkezniük kellett az őket megillető, visszalépő tagi kifizetésekről. Ez a kifizetés az elért reálhozamot és a pénztártagság ideje alatt befizetett tagdíj-kiegészítés összegét foglalta magában, amelyet átutalhattak a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben létrejövő egyéni számlájukra vagy az önkéntes kölcsönös nyugdíjbiztosító pénztárnál vezetett tagi számlájukra, illetve dönthettek az egyösszegű felvételéről is.

A Nyatv.-nek a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló törvénybe iktatott rendelkezései szerint,⁴ a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe visszalépő pénztártag teljes összegű társadalombiztosítási nyugdíjat kap, a magán-nyugdíjpénztárban maradó pénztártag pedig 2011. december 1-jétől a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben további szolgálati időt nem szerez és ezt követően elért keresete, jövedelme a társadalombiztosítási nyugellátás megállapítása során nem vehető figyelembe

A vizsgálat megállapításai

I. A hatáskör tekintetében

A feladat- és hatáskörömet, valamint ennek ellátásához szükséges vizsgálati jogosultságaimat az Ajbt. határozza meg. A törvény 18. § (1) bekezdése szerint *az alapvető jogok biztosához bárki fordulhat, ha megítélése szerint közigazgatási szerv (ideértve a közszolgáltatást végző szervet is) tevékenysége vagy mulasztása a beadványt tevő személy alapvető jogát sérti vagy annak közvetlen veszélyével jár (a továbbiakban együtt: visszásság), feltéve, hogy a rendelkezésre álló közigazgatási jogorvoslati lehetőségeket – ide nem értve a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatát – már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.* Az Ajbt. 18. § (1) bekezdés a) pontja alapján tehát a vizsgálat tárgya valamely hatóság tevékenysége vagy mulasztása lehet, hatóságnak pedig a közigazgatási szerv minősül. A központi államigazgatási szervekről, valamint a Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 2010. évi XLIII. törvény 1. § (2) bekezdésének d) és g) pontja értelmében a *minisztérium* valamint a *központi hivatal* központi államigazgatási szervnek minősül. Az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóságról szóló 289/2006. (XII. 23.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése értelmében az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság a Kormány által kijelölt központi hivatal. Mindezek alapján megállapítottam, hogy vizsgálati hatásköröm – az Ajbt. hatásköri szabályai értelmében – mindkét érintett szerv, a Nemzetgazdasági Minisztérium valamint az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság tekintetében egyértelműen fennáll.

II. Az érintett alapvető jog tekintetében

Az alapvető jogok biztosá egy adott társadalmi probléma mögött álló összefüggésrendszer feltárása során *autonóm, objektív módon, kizárólag alapjogi érvek* felsorakoztatásával és összevetésével tesz eleget az Alaptörvényben kapott mandátumának.

⁴ A Nyatv. 36. §-a iktatta be a Tny. 2. § -ának – 2011. december 31-ig hatályos – (6) bekezdését, mely szerint: (6) *Az a személy, aki a) 2011. január 31-ét követően létesít magán-nyugdíjpénztári tagsági jogviszonyt, a jogviszony létesítésének időpontjától, de legkorábban 2011. december 1-jétől kezdődően, b) 2011. január 31-éig kezdeményezi a magán-nyugdíjpénztári tagsági jogviszonyának fenntartását, 2011. december 1-jétől kezdődően a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben további szolgálati időt nem szerez, és az ezt követően szerzett keresete, jövedelme a társadalombiztosítási nyugellátások megállapítása során nem vehető figyelembe, azonban a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény 32/B. §-ában meghatározott feltételek szerint az időskorúak járadékára jogosult.*

Álláspontom szerint az ombudsman akkor jár el helyesen, ha következetesen, zsinórmértékként támaszkodik az Alkotmánybíróság alapvető jogállami garanciákkal és az alapjogok tartalmával kapcsolatos elvi megállapításaira, valamint az egyes alapjogi tesztekre.

Magyarország Alaptörvényének és az Ajbt-nek a hatályba lépésével az alapvető jogok biztosaként is követni kívánom a fenti gyakorlatot, így míg az Alkotmánybíróság eltérő álláspontokat nem fogalmaz meg, eljárásom során irányadónak tekintem a testület eddigi megállapításait. Az Alkotmánybíróság a 22/2012. (V. 11.) AB határozatában arra mutatott rá, hogy „*az előző Alkotmány és az Alaptörvény egyes rendelkezései tartalmi egyezősége esetén éppen nem a korábbi alkotmánybírósági döntésben megjelenő jogelvek átvételét, hanem azok figyelmen kívül hagyását kell indokolni*”.

Az Alkotmánybíróság ugyanakkor a 13/2013. (VI. 17.) AB határozatában azt emelte ki, hogy az adott határozatban vizsgált törvényi rendelkezések esetében már az Alaptörvény Negyedik Módosítása alapján jár el a korábbi alkotmánybírósági határozatokban foglaltak felhasználhatóságát illetően.

A testület ennek kapcsán elvi élel mondta ki azt, hogy „*az Alkotmánybíróság a hatályát veszített alkotmánybírósági határozat forrásként megjelölésével, a lényegi, az adott ügyben felmerülő alkotmányossági kérdés eldöntéséhez szükséges mértékű és terjedelmű tartalmi vagy szövegszerű megjelenítéssel hivatkozhatja vagy idézheti a korábbi határozataiban kidolgozott érveket, jogelveket. Az indokolásnak és alkotmányjogi forrásainak ugyanis a demokratikus jogállamban mindenki számára megismerhetőnek, ellenőrizhetőnek kell lennie, a jogbiztonság igénye az, hogy a döntési megfontolások átláthatóak, követhetőek legyenek. A nyilvános érvelés a döntés indoklásának létalapja. A korábbi határozatokban kifejtett érvek felhasználhatóságát az Alkotmánybíróság mindig esetről esetre, a konkrét ügy kontextusában vizsgálja.*”

A fenti elvi jelentőségű tétellel összhangban vizsgálati megállapításaim érvrendszerének megfogalmazása, az egyes alapjogok, alkotmányos elvek értelmezése során – ellenkező tartalmú alkotmánybírósági iránymutatás megszületéséig, az alkotmányszöveg változását, a tartalmi, illetve kontextuális egyezőséget is figyelembe véve – az alapvető jogok biztosaként továbbra is irányadónak tekintem az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény hatályba lépését megelőzően meghozott határozatai indokolásában kifejtett érveket, jogelveket és összefüggéseket.

Tulajdonhoz való jog

A tulajdonhoz való jog az Alaptörvény XIII. cikke értelmében⁵ alapvető jog. A tulajdonjog védelme ugyanakkor nem csupán a dologi jogokra (ingókra és ingatlanokra) terjed ki, hanem a vagyoni értékkel bíró jogosultságokra is, továbbá a még meg nem szerzett javakra, az ún. közjogi várományokra is. Az Alkotmánybíróság a társadalombiztosítási várományokra vonatkozóan az 51/2007. (IX. 15) AB határozatában az alábbiakat állapította meg: „*A »váromány«, a szó legtágabb értelmében olyan jövőbeli jogszerzést lehetővé tevő függő jogi helyzet, amelyben a jogszerzés feltételei részben megvannak, míg további feltételei a jövőben vagy bekövetkeznek, vagy sem.*

Szűkebb értelemben várományon valamely alanyi jog megszerzésének jogilag biztosított lehetőségét értjük, amelytől a várományost az ellenérdekű fél önkényesen nem foszthatja meg”. Az alkotmányjogilag védett váromány tehát *a nyugdíjszolgáltatásra általánosságban* vonatkozik [103/2010. (VI. 10.) AB határozat].

A magánnyugdíjpénztári átalakulás során, a tulajdonjog védelme körében tehát elsősorban azt kell vizsgálni, hogy az átalakulás következtében, általánosságban a társadalombiztosítási váromány „sérül-e”, azaz a nyugdíjszolgáltatás ennek következtében korlátozottabban vehető-e igénybe, vagy sem.

⁵ Alaptörvény XIII. cikk (1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár. (2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

Figyelemmel arra, hogy a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe visszalépő pénztártag teljes összegű társadalombiztosítási nyugdíjat kap, azaz ugyanúgy tekintendő, mintha korábban nem lett volna magánnyugdíjpénztári tag, így – e tekintetben – a váromány nem sérül, ezzel összefüggésben alapjogi (tulajdonjogi) aggály nem merül fel.

Ugyanakkor az alkotmányjogi tulajdon tartalmát a közjogi és magánjogi kötöttségekkel együtt kell érteni. Erre tekintettel alkotmányossági szempontból más megítélés alá esnek a magánnyugdíj-pénztári folyószámlára kötelezően teljesített befizetések (tagdíj), azok a befizetések, amelyeket a tag önként teljesített, illetve azok az összegek, amelyeket a befizetett összegek hozamaként tartottak nyilván.

A konkrét panasz ez utóbbit – a tag számára kifizetendő reálhozamot – érintette, így jelen esetben azt kellett megvizsgálni, hogy a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe visszatérő magánnyugdíjpénztári tag számára kifizetendő *reálhozamra kiterjed-e ez az alapjogi védelem*, vagy sem.

Az Mpt. 21. § (4) bekezdés c) pontja értelmében – a rendelkezés 2011. december 31-ei hatályon kívül helyezéséig – a pénztártag köteles volt a magánnyugdíj-pénztári tagdíjat megfizetni. Ez a befizetés volt hivatott fedezni – a kötelező járulékok módjára – a későbbiekben nyújtandó nyugellátásokat, azaz *ezen (kötelező) befizetés miatt válik jogosulttá a korábbi magánnyugdíjpénztári tag a teljes összegű társadalombiztosítási nyugdíjra* (váromány). Az önkéntes nyugdíjkiegészítéssel kapcsolatban – az AJB-6676/2012 számú jelentés – már megállapította, hogy „ezen kiegészítésre a pénztártag sem az Mpt., sem más jogszabály alapján nem volt kötelezett. A tagdíj-kiegészítés a pénztártag saját döntésén alapult; a tulajdonhoz való jog szempontjából az ilyen befizetés az érintett meghatározott célból történő „megtakarítása”, és nem a pénztártag jövedelmét, mint tulajdont érintő közjogi korlátozás. Mindebből az következik, hogy a pénztártagok tagdíj-kiegészítései és ennek hozama (mint a tagdíj-kiegészítés után járó közjogi váromány) az Alaptörvény XIII. cikkének védelme alatt állnak.”

A *reálhozam* ugyanakkor nem a tag saját – kötelező vagy önkéntes – befizetése, hanem tulajdonképpen az az „eredmény”, amelyet a magánnyugdíjpénztár a tagi befizetések befektetésével elért. Ennek következtében ez az összeg nem esik a tulajdonvédelem körébe.

Összegezve megállapítható, hogy a magánnyugdíj-pénztári folyószámlára kötelezően teljesített befizetés olyan „közjogi kötelezettség”, amelyre a tulajdonhoz való jog nem terjed ki. Nem részesül alkotmányos tulajdonvédelemben a kötelező tagdíj hozama sem. Az Alaptörvény XII. cikkéből kizárólag az önkéntes befizetésekre és azok hozamára formálható igény, valamint arra a várományra, hogy a korábbi pénztártag a törvényi feltételek teljesítése esetén nyugellátásban részesüljön. Mindebből következik az is, hogy a kötelező tagdíj hozama egy részének (a reálhozamnak) a pénztártag részére történő kifizetése *ex gratia* juttatás, amely az Mpt.-ből és nem az Alaptörvényből következik.

III. Az ügy érdemében

1. A reálhozam kifizetésével összefüggésben

A panaszos – fogva tartásának körülményei miatt – magánnyugdíjpénztári tagságának fenntartásáról a jogszabályban megállapított határidőben nem tett nyilatkozatot, így tagsága 2011. március elsejével – a törvény értelmében – megszűnt, és „visszakerült” a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe.⁶ A visszalépő tagnak ugyanakkor – a Rendelet 6. § (1) bekezdése értelmében – írásban kellett rendelkeznie a visszalépő tagi kifizetése összegéről. Az Mpt. 4. § (2) bekezdés zsk) pontja alapján ugyanis a visszalépő tag jogosult volt a tagdíjbefizetése alapján, a zsj) pontban meghatározott hozamgarantált tőke összege feletti összegének és a pénztártagságának ideje alatt befizetett tagdíj-kiegészítés összegének felvételére, vagy annak önkéntes kölcsönös nyugdíjbiztosító pénztárnál vezetett tagi számláján, vagy a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben létrejövő egyéni számláján történő jóváírására.⁷

⁶ Lásd Mpt. 24. § (10) bekezdése és 123. § (6) bekezdése

⁷ Ezzel kapcsolatban az AJB-6676/2012 számú ombudsmani jelentés tartalmaz további megállapításokat

Ha a tag az összegről nem rendelkezett, a magánnyugdíjpénztár – 2011. március 1-je és március 31-e között – felhívta nyilatkozattételre. A tagnak – a Rendelet 6. § (4) bekezdésének 2011. május 30-ig hatályban volt szövege értelmében – a felhívás kézhezvételét követően 30 nap állt rendelkezésére, hogy nyilatkozzon a tagi kifizetése összegének sorsáról. Nyilatkozattétel hiányában a megállapított összeget a lakcímére utalták ki.

Az OTP Magánnyugdíjpénztár – a jogszabályban foglaltaknak megfelelően – a megállapított tagi kifizetés összegét – mivel a panaszos a tagi kifizetés módjáról sem tett nyilatkozatot – átutalta a panaszos által a magánnyugdíjpénztár számára megadott lakcímére. Az összeg azonban mindkét esetben visszaérkezett a magánnyugdíjpénztárhoz.

Ezt követően azonban még mindig volt lehetőség az összeg feletti rendelkezésre. A Rendelet 6. § (4) bekezdésének – 2011. szeptember 20-tól hatályos – rendelkezése értelmében ugyanis a volt tag *az át nem vett és a magánnyugdíjpénztárhoz visszaérkezett összeg esetén 2011. november 30-ig még nyilatkozhatott ezen összeg kifizetéséről.* Amennyiben ilyen nyilatkozattételre nem került sor, úgy az összeget – a Rendeletben foglaltaknak megfelelően – 2011. december 20-ig át kellett utalni a NY. Alap részére.⁸

A panaszos tehát 2011. november 30-ig még nyilatkozhatott volna a magánnyugdíjpénztárhoz visszaérkezett tagi kifizetéséről. Ezen időpontot követően azonban az összeget átutalták a Ny. Alaphoz, ahonnan azonban – jogszabályi felhatalmazás hiányában – még méltányossági alapon sincs lehetőség annak kifizetésére.

Mindezek alapján megállapítottam, hogy a vonatkozó jogszabályok több ízben is, meghosszabbított határidővel lehetőséget biztosítottak arra, hogy a volt tagok a tagi kifizetésükkel összefüggésben rendelkezzenek. A rendelkezést elmulasztókat a magánnyugdíjpénztáraknak – 2011. március 1. és 31.-e között – külön fel kellett hívnia a nyilatkozattételre, majd ezen határidő leteltét követően is – 2011. november 30-ig – lehetőség volt arra, hogy a tag a kifizetéséről rendelkezzen.

A vizsgált ügyben az eljáró szervek a jogszabályoknak megfelelően jártak el; a panaszost a magánnyugdíjpénztár felhívta a nyilatkozattételre, a kifizetést – a panaszos által megadott elérhetőségére – két ízben is megkísérelte, azonban az nem járt eredménnyel. A tagi kifizetés összegét ezt követően át kellett utalnia a NY. Alap részére. A vonatkozó jogszabályi rendelkezések ugyanakkor nem teszik lehetővé az ONYF számára, hogy bármely jogszabályi rendelkezéstől eltérjenek. Ennek megfelelően méltányosság gyakorlására csak azokban az esetekben kerülhet sor, amikor azt a törvény kifejezetten lehetővé teszi. A konkrét esetben azonban sem az Mpt., sem a Rendelet, sem a vonatkozó nyugdíjszabályok nem teszi lehetővé, hogy a törvényben meghatározott jogvesztő határidőt a nyugdíjbiztosítási szerv meghosszabbítsa, vagy e tekintetben méltányosságot gyakoroljon. Ezen jogvesztő határidők lejártát követően tehát, *az összeg Ny. Alapból történő kifizetésére ma már valóban nincs jogszabályi lehetőség.*

2. A társadalombiztosítási egyéni számlával összefüggésben

⁸ 297/2010. (XII. 23.) Korm. rendelet 6. §. (4) *A volt tag az át nem vett és a magánnyugdíjpénztárhoz visszaérkezett összeg esetén 2011. november 30-ig a) megtett személyes nyilatkozat útján vagy b) - a nyilatkozat feladása időpontjának igazolására alkalmas módon - feladott nyilatkozat útján írásban megjelölheti a magánnyugdíjpénztár számára azt a bankszámlaszámot vagy címet, amelyre a visszalépő tagi kifizetés összegének átutalását, kiutalását kéri. A magánnyugdíjpénztár - az (5) bekezdésben foglalt kivétellel - a kérelem kézhezvételét követő 8 munkanapon belül intézkedik a visszalépő tagi kifizetés összegének átutalásáról, kiutalásáról. Amennyiben a volt tag 2011. november 30-ig nem kéri a visszalépő tagi kifizetés összegének átutalását, kiutalását, akkor az át nem vett és a magánnyugdíjpénztárhoz visszaérkezett összeget a magánnyugdíjpénztár - a volt tagnak a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben létrejövő egyéni számláján történő jóváírás érdekében - a Nyugdíjbiztosítási Alapnak legkésőbb 2011. december 20-ig utalja át. Az átutalás összegéről a volt tag nevének és azonosítóinak feltüntetésével a magánnyugdíjpénztár a biztosított lakóhelye szerint illetékes nyugdíjbiztosítási igazgatóságot, magyarországi lakóhely hiányában a fővárosi nyugdíj-biztosítási igazgatóságot értesíti. (5) Amennyiben a volt tag magánnyugdíjpénztárhoz visszaérkezett tagi kifizetésének összegét a magánnyugdíjpénztár már átutalta a Nyugdíjbiztosítási Alapnak, akkor köteles azt a (4) bekezdés szerinti kérelem beérkezését követő 8 munkanapon belül a Nyugdíjbiztosítási Alaptól a magánnyugdíjpénztár bankszámlaszámának egyidejű megjelölésével visszaigényelni. A Nyugdíjbiztosítási Alap a visszaigénylés beérkezését követő 8 munkanapon belül köteles a visszaigényelt összeget a magánnyugdíjpénztár bankszámlájára átutalni. A magánnyugdíjpénztár a visszaigényelt összeg bankszámláján történő jóváírását követő 8 munkanapon belül intézkedik a visszalépő tagi kifizetés összegének átutalásáról, kiutalásáról.*

A Rendelet 6. § (4) bekezdése szerint, az át nem vett és a magánnyugdíjpénztárhoz visszaérkezett összeget a magánnyugdíjpénztár – *a volt tagnak társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben létrejövő egyéni számláján történő jóváírás érdekében* – a Nyugdíjbiztosítási Alapnak utalja át. Az átutalás összegéről a volt tag nevének és azonosítóinak feltüntetésével a magánnyugdíjpénztár a biztosított lakóhelye szerint illetékes nyugdíj-biztosítási igazgatóságot, magyarországi lakóhely hiányában a fővárosi nyugdíj-biztosítási igazgatóságot értesíti.⁹

Hasonlóképpen rendelkezik az Mpt. 24. § (19) pontjának 2011. december 31. napjától beiktatott szövege is, mely szerint *a tagsági jogviszonyát megszüntető tag jogosult a követelésének részét képező egyéni számla-egyenleg tagdíjbefizetése alapján kiszámított, 4. § (2) bekezdésének z.sj) pontjában meghatározott hozamgarantált tőke összege feletti összegének és a pénztártagságának ideje alatt befizetett tagdíjkiegészítés összegének felvételére (visszalépő tagi kifizetés), vagy annak az önkéntes nyugdíjpénztárnál vezetett tagi számláján, vagy a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben létrejövő egyéni számláján történő jóváírásra.* A tag a tagsági jogviszony megszűnésének napjától (2012. május 31.) kérheti a visszalépő tagi kifizetés átutalását. *Amennyiben a tag tagsági jogviszonya megszüntetésének időpontjáig nem rendelkezik a visszalépő tagi kifizetésekről, azokat a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben lévő egyéni számláján kell jóváírni.*¹⁰

Fentiek értelmében az át nem vett, vagy valamilyen okból ki nem fizetett tagi kifizetéseket a volt tagnak a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerben létrejövő egyéni számláján kell(ene) jóváírni.

Az ONYF főigazgatójának tájékoztatása szerint ugyanakkor társadalombiztosítási egyéni számla tartalmát a Tny. 96/A. §-ának 2013. április 29-től hatályos szövege határozza meg. Ez alapján a társadalombiztosítási egyéni számla természetes személyenként tartalmazza a biztosított természetes személyazonosító adatait és társadalombiztosítási azonosító jelét, valamint a biztosított után a 2012. december 31-ét követő időszakra bevallott nyugdíjjárulék összegére vonatkozó, az állami adóhatóságtól átvett adatokat. A társadalombiztosítási egyéni számla tehát lényegében egy nyilvántartás, amely 2012. december 31-t követően a foglalkoztatói bevallások adatait tartalmazza, azon a magánnyugdíjpénztári megtakarításra vonatkozó adatok nem kerülnek kimutatásra.

A Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alaphoz átutalt összegekről – így az át nem vett tagi kifizetések összegéről is – korábban a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete vezetett nyilvántartást, amely adatokat azonban 2013. január 15-én átadta az ONYF részére. A magánnyugdíjpénztári tagsággal összefüggő adatokat tehát jelenleg az ONYF tárolja, azok kezelésére – a Tny. 96. § (2) bekezdés *i)* pontja értelmében – a nyugdíjbiztosítási igazgatási szervek rendelkeznek felhatalmazással. Ez az adatbázis azonban az egyéni számlától függetlenül kerül nyilvántartásra.

Azzal kapcsolatos kérdésekre, hogy az a tény, hogy a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe visszalépő tag számára ki nem fizetett összeg nem kerül nyilvántartásra az egyéni számlán, befolyásolja-e a jövőben megállapításra kerülő nyugdíj összegét, a főigazgató a következőkről tájékoztatott. A magánnyugdíjpénztári tagság a nyugdíj összegét annyiban fogja befolyásolni, hogy amennyiben az igénylő a nyugdíj megállapításakor is tagja valamely magánnyugdíjpénztárnak, akkor a Tny. 21/A. §-a értelmében nyugellátásának csak bizonyos – szintén a Tny-ben meghatározott – százalékát kapja. Ha az igénylő a nyugdíja megállapításakor nem tagja magánnyugdíjpénztárnak, úgy – korábbi pénztári tagságától függetlenül – a nyugellátása teljes összegére jogosult. *Így azok a személyek, akik visszaléptek a társadalombiztosítási nyugdíjrendszerbe, későbbi nyugdíjazásukkor a nyugellátásuk teljes összegére lesznek jogosultak.*

⁹ A Rendelet 6. § (4) bekezdésének teljes szövegezése időközben több ízben is módosult, azonban a módosítások a hivatkozott szövegrészt nem érintették; azok a Rendelet hatályba lépése óta változatlanok

¹⁰ Ez a rendelkezés a panaszos magánnyugdíjpénztári tagsága megszüntetésekor még nem volt hatályban, így az csak a későbbiekben, a 2012. évben visszalépő tagok esetére alkalmazható

Az öregségi nyugdíj összegét ugyanis – a Tny. 20. §-a értelmében – az elismert szolgálati idő és az öregségi nyugdíj alapját képező havi átlagkereset összege alapján állapítják meg, nem az egyéni számlán – 2012. december 31-t követően – nyilvántartott adatok, foglalkoztatói bevallások alapján.

Intézkedésem

Tekintettel arra, hogy a vizsgálatom nem tárt fel alapjogi visszásságot, valamint arra is, hogy a rendelkezésemre álló adatok alapján a panaszos ügyében eljáró szervek a visszalépő tagi kifizetéssel összefüggésben a jogszabályoknak megfelelően jártak el, a konkrét ügyvel kapcsolatban intézkedést nem kezdeményezek.

Budapest, 2015. január

Székely László sk.